ΒΟΛΦΙ ΣΝΑΪΝΤΕΡΧΑΝ

I

Κατὰ βάθος ἐπισκέφθηκα τὴ συναυλία μὲ κάπως ἀνάμικτα συναισθήματα.

Γιατὶ γενικὰ αὐτὰ τὰ «βουντερκίντερ» δὲν δίνουν ποτὲ μιὰν ἀπόλυτη ἀπόλαυση.

Θυμάζουμε τὴν πρωϊμότητά τους.

Δὲν μποροῦμε ὅμως ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ αἴσθημα ὅτι ἡ ἀφύσικη αὐτὴ πρὸ τῆς ὥρας της ἔκθεσις καὶ ἐπίδειξις εἶνε πάντοτε μιὰ παραβίασι ἑνὸς φυσικοῦ νόμου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠφελεῖται πρῶτα, πρῶτα ὁ ἐπιχειρηματίας.

II

Καὶ αὐτὸ εἰς βάρος τοῦ παιδιοῦ, ποὺ συνηθέστατα, ψυχικῶς τοὐλάχιστον, φθείρει.

Γιατὶ ὅπου ὑπάρχει μιὰ τόσο ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένη τεχνικὴ ἐπιδεξιότης, ὅλα ἐξορτῶνται ἀπὸ τὴν παράλληλη ἐσωτερικὴ ἐξέλιξι.

Καὶ νομίζω πῶς θἄπρεπε νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὰ τὰ ὑπερβολικὰ εὐαίσθητα ταλέντα ἀκριβῶς στὴ μεταβατική τους ἐποχὴ μὲ ἐξαιρετικὰ μεγάλη προσοχή.

Κάποιες τέτοιες ἐκδιάσεις σὲ δαπάνες συνεχεῖς τόσο πρόωρες ἡ αὔσις δὲν συγχωρεῖ παρὰ σὲ πολὺ σπάνιες περιστάσεις.

Ἂς εὐχηθοῦμε νἄχη ὁ μικρὸς Βόλφι στὴ διάθεσί του μιὰ τόση παρακαταθήκη δυνάμεων ὥστε νὰ γείνῃ δυνατὸν νὰ τηρήσῃ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις ποὺ δίνει σήμερα.

III

Ἡ γνῶσις του, ἡ ἱκανότης του εἶνε πραγματικῶς ἐκπληκτικές.

Ἕνας μηχανισμὸς ποὺ λειτουργεῖ μὲ μιὰ ἄμεμπτη ἀκρίβεια καὶ καθαριότητα, καὶ ποὺ τὸν βοηθεῖ νὰ ἐκτελέσῃ μὲ πρωτοφανῆ εὐχέρεια τὶς σατανικὲς δυσκολίες τοῦ Κοντσέρτου τοῦ Παγκανίνη.

Ἕνας τόνος—ὀγκώδη θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ὀνομάσω—γεμάτος ἀπὸ ἐσωτερικὸ παλμό.

Μιὰ δοξαριὰ βεβαιότατη.

Μιὰ πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν ἡλικία του, ὡριμότης στὴν ἀντίληψι τῆς Ἰδέας καὶ ἕνα αἴσθημα τόσο γοητευτικὰ φυσικὸ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀναπνοὴ τῆς μουσικῆς φράσεως, τόσο, ποὺ ἐχάριζε μιὰ πραγματικὴ ἀπόλαυσι στὴν δροσερὴ «Σονάτα τῆς Ἀνοίξεως» τοῦ Μπετόβεν.

IV

Τὸ οὐσιωδέστερο ὅμως ἀπὸ ὅλα εἶνε ὅτι τὰ δεκατριετὲς αὐτὸ ἀγόρι παρουσιάζει, ἀφίνει νὰ μαντεύεται στὴν ἐκτέλεσί του ἕνα μεγάλο κεφάλαιο ἐσωτερικότητος.

Ἔχει ἀποκτήσῃ μιὰ παρακαταθήκη πολύτιμη τῶν ὅσων ἔμαθε, τὰ ἐδούλεψε μέσα του ἐπίμονα, ἐνσυνείδητα καὶ τὰ ἔχει κάνῃ προσωπικό του κτῆμα.

Καὶ ἐδῶ ὀφείλεται τὸ αὐθόρμητο ποὺ ἔχει τὸ παίξιμό του, ὅπου συναντῶνται σὲ μιὰ παράξενη ἀλλ' ἁρμονικώτατη ὅμως ἀδελφοσύνη τὸ ἀνοιχτόκαρδο, εὔθυμο, παιδιάστικο βλέμμα, μὲ τὴ σοβαρότητα καὶ τὸ βάθος στὸ αἴσθημα ἑνὸς ὡρίμου ἀνδρός.

Δὲν εἶνε βέβαια παράξενο ὅτι ἡ ἐπιδοκιμασία ἐπηκολούθησε κυριολεκτικῶς θυελλώδης.

V

Μιὰ ἐρώτησι μοναχά.

Γιατὶ τὰ «βουντερκίντερ» φοράνε πάντα, μὰ πάντα καὶ στὰ δεκατρία τους χρόνια, δελούδινες φορεσιὲς μπλὲ—μὲ μανίκια κάπως κοντά, σὰν νὰ τοὺς ἔγουν μικρύνει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια...καὶ ὅσπρα—αὐτὸ τὸ ἔχω προσέξει—ὅσπρα καλτσάκια;

ALEX THURNEYSSEN